

en Lønde, betale fuld Krigsskat; dog vedkommer hiin Fritagelse alene Brugereus, men ikke Cierens Andeel i Krigsskatten. Forøvrigt skal jeg ikke videre indlade mig paa nogen vidtløftig Motivering til Forslagets Retfærdiggjørelse; thi efter mit Veksendsskab til Forholdene er der ingen Grund til at gaae ind paa en saadan Fritagelse, og jeg haaber ikke at gjøre mig skyldig i en Uretfærdighed ved at forsvare det Princip, som indeholdes i det foreliggende Forslag, hvilket jeg saaledes anbefaler til den ærede Forsamlings Bedømmelse.

Cultusministeren: Jeg veed ikke, om det skulde være nødvendigt, da Finansministeren heller ikke i dette Dieblik kan være tilstede her, at udtale, at han saavel som Regjeringsen i det Hele taget fuldkommen maa slutte sig til, hvad der blev udviklet af den ærede Ordfører med Hensyn til de Endringsforslag, der ere stillede og nylig anbefalede. Uden at gaae ind paa de Grunde, som forrige Gang bragte Forsamlingen og det andet Thing til at antage den paagældende Bestemmelse, skal jeg blot tillade mig at bemærke, at til de Grunde, som da talte for samme, kommer ogsaa det, at en Skat, som i det Hele taget er beregnet paa en kort Varighed, i det første Aar har havt denne Form. Nu at gjøre en Forandring heri, vilde baade forandre Beregningen over, hvad Skatten vil indbringe, og vilde ogsaa have nogen Indflydelse i andre Henseender, men fornemlig vilde det forekomme alle dem, der forrige Gang vare fritagne, men nu bleve rammede, som en langt større Byrde, der lagdes paa dem, end det vilde have forekommet dem den første Gang.

L. Jensen: Hvorvidt det er retfærdigt eller ikke retfærdigt, iaar at belægge Bestidderne af 2 Skp. Hartkorn med Krigsskat, skal jeg ikke indlade mig paa at afgjøre; men saameget

troer jeg dog er vist, at det ikke er uretfærdigt, at lade de stakkels Huusmænd være frie for Krigsskatten ogsaa iaar, thi om endogsaa disse Smaafolk have hævet dem lidt i de sidste Aaringer, saa er det jo alene ved Hjælp af deres Arbeidskraft, nu medens Arbeidskraften er saa kostbar; og om endogsaa disse Smaafolk, have forbedret deres Kaar lidt, saa synes jeg ikke, man kunde misunde dem den Lykke; thi vil Gud paalægge dem en Sygdom i en Maaned eller et Hjerdingaar, saa er jo al den Forbedring opædt af den maafæe talrige Familie, som de have at forsvare. Jeg kan derfor paa ingen Maade stemme for, at de to Skp. Hartkorns Bestidder, ligesom ogsaa dem derunder, skulde betale Krigsskat, men maa derimod stemme for, at de ligesom ifjor fritages derfor; det er ikke længere siden end i 1848, at alle disse Smaafolk vare nærved at gaae over paa Communerne formedelst de høie Kornpriser, og den Tid kan gjerne komme igjen; af den Grund maae jeg ogsaa stemme imod Forslaget.

Nørgaard: Ja, jeg erindrer meget godt, at der under forrige Rigsdag blev fremført det Argument imod Forslaget, „at saafremt man antog et saadant Forslag, vilde man derved qvæle den socialistiske Spire, som bør lægges til Grund for den fremtidige Beskatning“. Jeg skal ikke have noget imod at qvæle en saadan Spire. Jeg skal saa villig som nogen være med og understøtte ethvert Forslag, som gaaer ud paa at ophæve enhver Trældom, hvorved den ene Statsborger kan forhindre den anden i sit Livs frie Udvikling; men, forøvrigt hvorvidt en Mand ellers seer sig istand til at hæve sin Stilling i Staten, det mener jeg, man maae overlade til Gud, Lykken og hans egen Flid; disse Ligsheds eller Friheds Principer og Ideer, som gaae videre, dem finder jeg megen Betænkelighed ved.